

Han kom til at smile. Skønt han selv intet huskede om den Profeti, han i sin Tid i Overmod havde udslynget, svimlede det et Øjeblik for ham. Det var ikke svært for ham at sætte sig ind i, hvor stor en Overvindelse det maatte have kostet Obersten at gøre dette Skridt; og han kunde derfor ogsaa forstaa, hvilken betydningsfuld Ære der her var vist ham.

Og han blev nu igen helt sig selv. Efter at have klædt sig om tog han straks ud til »Skovbakken«. Han kunde ikke vente med at triumfere over Jakobe og de andre derude, der havde kritiseret hans Optræden ved Mødet hos Max Bernhardt.

»Kan du huske,« sagde han, saasnart han var bleven ene med Jakobe, »at du i sin Tid bebrejdede mig mit Forhold til Oberst Bjerregrav og kaldte det vanvittigt eller saadan noget —.«

»Nu vil vi ikke tale mere om det,« afbrød hun ham urolig.

»Jo, vi skal netop tale derom! Du sagde, at det vilde have været klogt af mig at bøje mig for, hvad du kaldte Nødvendigheden, og gøre Obersten den forlangte Indrømmelse. Kan du huske, jeg sagde, at jeg ikke vilde gaa et eneste Skridt for at komme ham eller nogensomhelst anden imøde, — og det fandt du meget ungdommeligt af mig. Du vilde endogsaa have, at jeg skulde gøre Presse-kannibalerne min Opvartning for at stemme dem gunstig for mig.«